

Vampirs

Joan Obrador

És curiós com les modes cinematogràfiques van i vénen a Hollywood, fa un temps han tornat de bell nou els grans monstres. En aquesta ocasió el mèrit de la renaixença correspon a Francis Ford Coppola i llur peculiar visió de *Dràcula* (1992), interpretada per G. Oldman. La pretensió de Coppola fou conservar l'autèntic significat de la llegenda del Comte Dràcula, fent una acurada adaptació de l'obra de B. Stoker

al llenguatge del cel·luloide, a la vegada que l'adaptava a la modernitat mitjançant una reformulació formal de les versions més clàssiques. Coppola va intentar fer realitat el monstre, l'ambient i el color que una vegada somnià l'escriptor. El seu és un vampir amb tot el sentit del passat. Sap perfectament que un dia va rebutjar el déu cristià i des d'aleshores fa el mal acceptant plenament la conseqüència, que no és altra que rodolar eternament entre tenebres: no pot gaudir ni dels plaers de la vida ni de la pau dels morts. Però la seva maldat està plenament justificada: el Comte Dràcula era el defensor més valent del seu déu, el que més infidels va matar en el camp de batalla per tota Transsilvània... i, com a premi, Ell va permetre que la seva estimada morís a mans de les tropes del déu fals. La seva venjança serà maleir déu dins el temple sagrat i jurar que xuclaria l'ànima de tantes al·lotes verges com pogués. Emperò, després de segles de patiment, el maleït vampir trobarà la pau de la mort gràcies a l'amor. El comte Dràcula, en suma, representa el prototipus d'heroi d'un cert romanticisme.

Els vampirs que ens presenta Neil Jordan a *Entrevista con el vampiro* pràcticament no tenen res a veure amb el mite de Vlad III de Valàquia. Lestat, interpretat per Tom Cruise, té claríssim que no hi ha una justificació per a la seva naturalesa ni té consciència de la seva maldat. Mata i es nodreix de sang humana pel mateix motiu que les plantes fan la fotosíntesi. Brad Pitt encarna un vampir amb mala consciència, encara té qualche rastre sentimental humà i sap que són el mal; per un temps s'estimarà més la sang de les rates que la humana. Lestat se'n riu d'ell: «¿Ets un vampir filòsof!». Per això anirà a la recerca del seu origen per tot arreu, fins arribar al vell continent. A França trobarà el vampir més antic del món —interpretat per un Antonio Banderas que no desmereix— refugiat en un teatre decadent i a la fi podrà demanar: «¿On és l'arrel de la nostra maldat?» «¿Existeix déu?». Li donarà una resposta taxativa: «En més de tres-cents anys no he trobat rastre d'ell en lloc». Brad Pitt torna al seu món amb la completa certitud que la seva maldat ha sorgit del no res. I si la maldat no té explicació, quin sentit té el món o el seu patiment? Una vegada palès el buit, el pobre vampir plorarà. Hi són tan extraviats que ni tenen clar qui ha d'esser la víctima de la seva mossegada immortal; de fet, aquests vampirs tenen una predilecció molt sospitosa pels jovenets formosos. Malgrat tot, Lestat no es preocupa perquè ell té la solució: simplement hem de pujar el volum de la nostra música, a ser possible rock and roll, accelerar el nostre vehicle i riure'ns de les preocupacions. Aquesta és la gran recepta de la postmodernitat per superar l'angúnia del sense sentit, de l'absència d'esperança.